

Zarzuty i główne argumenty

Trzema pismami z dnia 27 października 2003 r. drugi spośród skarżących wystąpił do Komisji z trzema żądaniami udostępnienia dokumentów związanych z kwestią, czy produkty służące do wybielania zębów powinny być klasyfikowane jako produkty kosmetyczne, czy też środki medyczne. Uściślając, drugi spośród skarżących zażądał dostępu do dokumentów związanych ze skargą skierowaną do Komisji w imieniu pierwszego ze skarżących, podważającej zakwalifikowanie takich produktów dokonane przez władze Wielkiej Brytanii, jak również do dokumentów dotyczących przygotowywanej przez Komisarza Borino odpowiedzi na pisemne pytanie skierowane do Komisji w sprawie takich produktów i wreszcie, do wszelkich dokumentów Komisji odnoszących się do kwestii klasyfikacji takich produktów. Jednocześnie, drugi skarżący, będący solicitem, oświadczył w swoim wniosku, że działa on w imieniu pierwszego skarżącego.

Wnioski potwierdzające złożone zostały 16 grudnia 2003 r. W dniu 17 grudnia 2003 r. Komisja odpowiedziała na wnioski wstępne, zaś skarżący wnieśli w dniu 7 stycznia 2004 r. kolejny wniosek potwierdzający, którego celem było cofnięcie trzech poprzednich wniosków potwierdzających z dnia 16 grudnia. Komisja odpowiedziała na wniosek z 7 stycznia 2004 r. pismem z dnia 5 kwietnia 2004 r. Do listu załączony był szereg dokumentów.

Skarżący twierdzą, że w postępowaniu administracyjnym okazało się, że oprócz dokumentów udostępnionych skarżącym pismem z 5 kwietnia 2004 r., istnieją z pewnością jeszcze inne dokumenty dotyczące przedmiotowych kwestii, zaś co do jeszcze innych dokumentów można przypuszczać, że istnieją. Zdaniem skarżących, wszystkie te dokumenty są objęte żądaniem wniosku wstępnego i znajdują się w posiadaniu Komisji, jednak nie zostały udostępnione skarżącym. Na tej podstawie skarżący traktują pismo z dnia 5 kwietnia 2004 r. jako decyzję odmawiającą udostępnienia tych dokumentów i wnoszą o stwierdzenie jej nieważności. Na poparcie skargi powołują się na naruszenie art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾ opublikowanego w Dzienniku Urzędowym L 145, z 31.5.2001, str. 43-48 oraz naruszenie powołanego rozporządzenia w ogólności. Twierdzą ponadto, że Komisja nie uzasadniła odmowy udostępnienia dokumentów, które z całą pewnością istnieją, ani nie powołała się na żadne wyjątki od prawa dostępu do dokumentów, aby uzasadnić swoją odmowę.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Skarga wniesiona dnia 28 czerwca 2004 r. przez Rzeczpospolitą Polską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-257/04)

(2004/C 251/38)

(Język postępowania: polski)

Dnia 28 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot

Europejskich, wniesiona przez Rzeczpospolitą Polską, reprezentowaną przez Jarosława Pietrasa, działającego w charakterze pełnomocnika.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności artykułu 3 oraz artykułu 4 ust. 3 i ust. 5 ósme tiret rozporządzenia (WE) Komisji nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 293 str. 3), zmienionego rozporządzeniem (WE) Komisji nr 230/2004 z dnia 10 lutego 2004 r. (Dz.U. L 39, str. 13) oraz rozporządzeniem (WE) Komisji nr 735/2004 z dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 114, str. 13),
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odniesieniu do art. 3 rozporządzenia nr 1972/2003 skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- naruszenia zasady swobodnego przepływu towarów, poprzez wprowadzenie opłat celnych w wysokości stawki celnej erga omnes, przekraczających wysokość stawek celnych obowiązujących w okresie poprzedzającym przystąpienie Polski do Unii Europejskiej,
- braku kompetencji Komisji oraz naruszenia art. 22, art. 41 akapit pierwszy i części 5 załącznika IV Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej⁽¹⁾, poprzez przyjęcie środków zmieniających określone w tym Akcie warunki objęcia Rzeczypospolitej Polskiej regułami unii celnej,
- naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową, poprzez przyjęcie środków przewidujących odmienne traktowanie podmiotów pochodzących z Polski w stosunku do podmiotów pochodzących ze Wspólnoty 15 państw znajdujących się w podobnej sytuacji,
- naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, poprzez niedostateczne uzasadnienie przyjętych środków,
- naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, poprzez wprowadzenie niezgodnego z warunkami określonymi w wyżej wymienionym Akcie przystąpienia sposobu postępowania z produktami, które w dniu 1 maja 2004 r. były czasowo składowane, objęte procedurami celnymi lub znajdowały się w tranzycie w rozszerzonej Wspólnocie, a w szczególności poprzez wprowadzenie opłat celnych przekraczających wysokość stawek celnych obowiązujących w okresie poprzedzającym przystąpienie Polski do Unii Europejskiej.

W odniesieniu do art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1972/2003 skarżąca podnosi zarzut braku kompetencji Komisji i naruszenia art. 41 akapit pierwszy wyżej wymienionego Aktu przystąpienia, naruszenia zasady proporcjonalności oraz naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową – w zakresie, w jakim wysokość opłaty określonej w zaskarżonym przepisie przekracza różnicę między wspólnotową stawką celną a polską stawką celną w dniu 30 kwietnia 2004 r.

W odniesieniu do art. 4 ust. 5 ósme tiret rozporządzenia nr 1972/2003 skarżąca podnosi zarzut braku kompetencji Komisji i naruszenia art. 41 akapit pierwszy wyżej wymienionego Aktu przystąpienia oraz naruszenia zasady proporcjonalności – w zakresie, w jakim zaskarżony przepis obejmuje produkty, dla których polska stawka celna przywozowa w dniu 30 kwietnia 2004 r. była wyższa lub równa stawce wspólnotowej, a także produkty, dla których na dzień 1 maja 2004 r. nie stwierdzono istnienia w skali kraju nadmiernych zapasów.

W odniesieniu do wszystkich zaskarżonych przepisów rozporządzenia 1972/2003 skarżąca podnosi zarzut nadużycia władzy przez Komisję, poprzez przyjęcie środków, których rzeczywistym celem nie jest ułatwienie objęcia Polski regułami wspólnej polityki rolnej, lecz ochrona rynku Wspólnoty 15 państw przed konkurencją ze strony polskich producentów rolnych.

(¹) Dz.U. z 2003 r., L 236, str. 33.

Skarga wniesiona dnia 28 czerwca 2004 r. przez Rzeczpospolitą Polską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-258/04)

(2004/C 251/39)

(Język postępowania: polski)

Dnia 28 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez Rzeczpospolitą Polską, reprezentowaną przez Jarosława Pietrasa, działającego w charakterze pełnomocnika.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności artykułu 5, artykułu 6 ust. 1, 2 i 3, artykułu 7 ust. 1 oraz artykułu 8 ust. 2 lit. a rozporządzenia (WE) Komisji nr 60/2004 z dnia 14 stycznia 2004 r. ustanawiającego środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 9, str. 8),

- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odniesieniu do art. 5 rozporządzenia nr 60/2004 skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- naruszenia zasady swobodnego przepływu towarów, poprzez wprowadzenie opłat celnych w wysokości stawki celnej erga omnes, przekraczających wysokość stawek celnych obowiązujących w okresie poprzedzającym przystąpienie Polski do Unii Europejskiej,
- braku kompetencji Komisji oraz naruszenia art. 22, art. 41 akapit pierwszy i części 5 załącznika IV Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (¹), poprzez przyjęcie środków zmieniających określone w tym Akcie warunki objęcia Rzeczypospolitej Polskiej regułami unii celnej oraz poprzez objęcie zaskarżonym przepisem produktów nie objętych wspólną polityką rolną,
- naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową, poprzez przyjęcie środków przewidujących odmienne traktowanie podmiotów pochodzących z Polski w stosunku do podmiotów pochodzących ze Wspólnoty 15 państw znajdujących się w podobnej sytuacji,
- naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, poprzez niedostateczne uzasadnienie przyjętych środków,
- naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, poprzez wprowadzenie niezgodnego z warunkami określonymi w wyżej wymienionym Akcie przystąpienia sposobu postępowania z produktami, które w dniu 1 maja 2004 r. były czasowo składowane, objęte procedurami celnymi lub znajdowały się w tranzycie w rozszerzonej Wspólnotie, a w szczególności poprzez wprowadzenie opłat celnych przekraczających wysokość stawek celnych obowiązujących w okresie poprzedzającym przystąpienie Polski do Unii Europejskiej.

W odniesieniu do art. 6 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 60/2004 skarżąca podnosi zarzut braku kompetencji Komisji oraz naruszenia art. 22, art. 41 akapit pierwszy i części 4 załącznika IV wyżej wymienionego Aktu przystąpienia w związku z rozporządzeniem (WE) Rady nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (²) – w zakresie, w jakim zaskarżone przepisy przewidują uwzględnienie produktów przetworzonych z zawartością cukru (ekwiwalentu cukru) przy ustalaniu przez Komisję istnienia nadmiernych zapasów cukru i izogłukozy oraz wprowadzają zakaz eliminacji nadmiernych zapasów cukru i izogłukozy poprzez eksport produktów przetworzonych z zawartością cukru (ekwiwalentu cukru).